

Au fost odată trei frați purceluși de culoare roz, durdulii și jucăuși. Rămăseseră orfani și acum trebuiau să-și poarte singuri de grija, însă nu-și băteau prea mult capul cu asta. Toată ziua se jucau, se bălăceau în noroi și stăteau la soare. Purcelușii aveau nume asemănătoare: Nif-Nif, Nuf-Nuf și Naf-Naf. Dintre toți, Naf-Naf era cel mai îngrijorat de venirea iernii. Într-o zi, le spuse fraților:

— Se apropie iarna și noi nu avem o căsuță în care să stăm. O să ne îmbolnăvim și nici nu vom avea ce mâncă atunci când toate vor îngheța afară. Trebuie să ne construim o căsuță, să ne facem provizii și să adunăm lemnă pentru foc.

— Avem destul timp până la iarnă, spuse Nuf-Nuf. Uite, soarele încă râde la noi și e păcat să nu ne bucurăm de vremea asta, nu-i aşa Nif-Nif?

Însă purcelușul cel mic deja se scălda într-o baltă, fericit și fără nici o grijă. Văzând că nu are nici un sprijin din partea fraților, Naf-Naf plecă supărat, spunând:

– Să nu veniți la căsuța mea când veți da de greu!
Fiecare, cum își aşterne, aşa doarme!

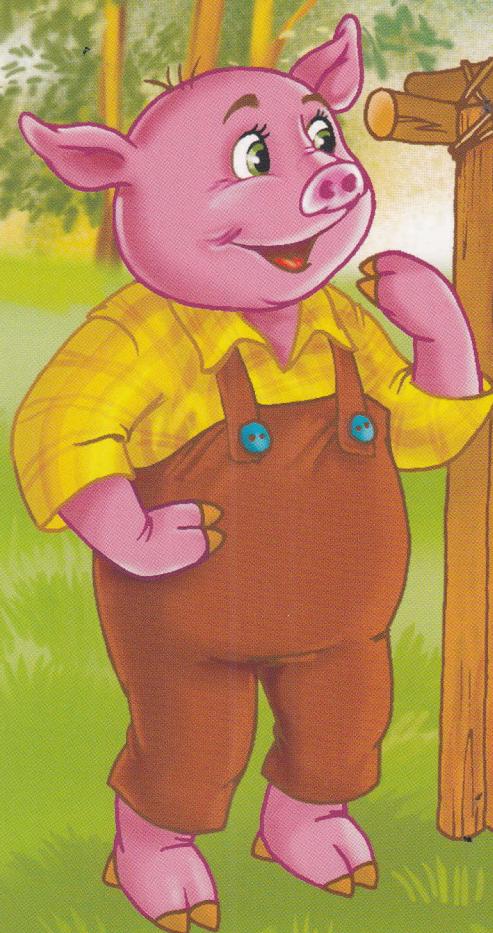
Și purcelul plecă să-și adune materialele pentru casă.
Nif-Nif și Nuf-Nuf continuă cu joaca lor zile în sir,
se fugăreau și se ascundeau unul de altul, până când
vremea se înrăutăți și începură să tremure de frig.

Atunci Nif-Nif, care nu era prea muncitor din fire, își făcu o căsuță din paie, gândind că e destul de călduroasă pentru iarnă. Foarte încântat de munca lui, alergă la Nuf-Nuf să se laude, fredonând:

Lumea-ntreagă de-oi umbla
Casă mai bună n-oi afla...

Nuf-Nuf era și el aproape gata cu căsuța lui, pe care a făcut-o din scânduri și crengi, ca să fie trainică și să nu trebuiască să-și facă alta și anul următor. Când puse și ultima scândură, Nuf-Nuf începu să cânte, mândru nevoie mare:

Am o casă nouă,
N-am grija când plouă,
Fulgeră și tună
Trainică-i și bună.